

ENTERRAMENT ÀNGEL NOGUERA PUIGORIOL

Església de Sant Josep – Josefines – Vic, 31-5-2016

Sv 3,1-9// Jn 11,17-27

Sabem que la mort sempre arriba, però també sempre ens sorprèn. Sabem que hem de morir, però ens costa d'acceptar la mort, tant la nostra com la de persones que estimem. Volem viure sempre. És aquest el desig que Déu ha posat en el nostre cor. Sabem que la vida és un do de Déu i hem de ser agraïts al qui ens l'ha donada, tant des del nostre cor com en l'actitud de d'estimar la vida i tenir-ne cura. Però la mort arriba irremeiablement i ens pertoca de mirar-la sense cap por i dir-li amb claredat que, encara que sembli enemiga nostra, per la mort i resurrecció de Crist, com deia sant Francesc d'Assís, és la germana mort. I així és realment. La mort, des de Crist i en Crist, és una porta oberta a l'esperança. Els qui creiem en Crist sabem i esperem la immortalitat, que ell ens ha aconseguit per la seva mort en creu i la seva resurrecció d'entre els morts. Els qui creiem en Crist podem mirar tota la nostra vida resseguint les petjades de Déu i veure com el Senyor va posant més i més en el nostre cor l'esperança de la vida eterna, la vida que mai no cessa.

Les exèquies del nostre germà Mn. Àngel Noguera i Puigoriol són plenes d'aquesta esperança cristiana en la qual ell sempre visqué. Tota la seva vida, ja des del baptisme i la vida de família i parròquia, era impregnada d'aquesta atmosfera de pietat i de fe cristianes. La seva resposta a la crida de Déu a esdevenir sacerdot de Crist al servei de l'Església de Vic fou sempre generosa i fidel. En tots els seus ministeris s'acredità com a servidor fidel i prudent. La seva ànima i el seu cor eren sacerdotals. En la seva vida de pregària es manifestava aquest zel i estima per l'Església i la comunió entranyable amb aquells que el Senyor posa al capdavant de la seva família.

Per això mateix les paraules que hem escoltat en la primera lectura del llibre de la Saviesa prenen ple sentit i les veiem reflectides en la seva vida de creient, de sacerdot, com en la de tots aquells que amb senzillesa han volgut ser fidels al Déu que ens estima: *estan en mans de Déu... ells han trobat la pau... tenien l'esperança segura de la immortalitat*. La confiança en el Senyor, però, no ens estalvia les proves de la vida i les dificultats. Mn. Àngel Noguera va passar la prova d'una llarga malaltia amb la confiança posada en Déu i deixant-se en mans de la seva voluntat, ja que són les mans del Pare! Per als qui viuen les proves des de la fe, ho experimenten com hem escoltat: *els ha depurat com l'or al gresol i els ha acceptat com una víctima oferta sencera sobre l'altar*. Però també hi ha la certesa, que neix de la fe, que no es perd mai ni una pregària, ni un acte de pur amor, ni un sacrifici ofert amb netedat de cor; per això també tenim la mateixa certesa que el llibre de la Saviesa ens ha dit: *els qui l'han estimat fidelment estaran amb ell, perquè dóna als seus sants el favor i la gràcia, i vindrà a visitar els seus elegits*.

Germans estimats —germans sacerdots, familiars, germanes josefines, persones agraïdes pel servei de mossèn Àngel, tots els qui hi assistiu a aquesta missa exequial—: el nostre germà espera la nostra pregària per ell, perquè amb

la nostra intercessió demanem al Senyor la seva misericòrdia infinita. Ell, com tots i cada un de nosaltres, fets de terra i sotjats pel pecat, necessita la purificació de la misericòrdia de Déu. Ell ha mort en l'Any de la Misericòrdia. El recordo a la catedral amb la intenció de rebre el do de la indulgència plenària pròpia d'aquest any sant extraordinari convocat pel papa Francesc. L'Any Sant de la Misericòrdia ens porta a tenir la certesa que Déu, Pare sempre misericordiós, en el seu Fill i per l'Esperit Sant, ens vol renovar el seu amor. Per això la nostra esperança feta pregària per Mn. Àngel Noguera té la certesa d'aquest amor que perdona i purifica; i, des d'aquesta certesa, neix l'esperança que serà cridat ja ara a les estances dels sants en la glòria del cel.

Però també, estimats germans, en el moment de la mort i les exèquies del nostre germà, el Senyor ens diu a tots i cada un de nosaltres el mateix que va dir a Marta, la germana de Llàtzer: *Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi no moriran mai més. ¿Ho creus, això?* Jesús no li demana, a Marta, com tampoc a nosaltres, si creiem en una realitat abstracta a la qual podem arribar per un raonament filosòfic o teològic. No, Jesús li demana si creu que ell és la resurrecció i la vida. És a dir, el que creien els jueus que seria realitat, el que tots portem com a desig profund en el nostre cor: el desig de viure i viure per sempre, el desig de no morir; aquella fe i aquest desig es fan realitat en Jesús, en la persona de Jesús: *Jo sóc la resurrecció i la vida*. Ser cristià no és creure en afirmacions. La fe cristiana no té el seu origen en evidències teòriques, sinó en un esdeveniment: la història de Jesucrist. Ser cristià significa creure en Jesús. Ser cristià és una relació viva, de tota la vida, ànima i cos, voluntat i intel·ligència, sentiments i passions, amb Jesús, el qui viu per sempre, el qui és el Senyor del món i de la història. L'únic que pot omplir el cor i la vida sencera de tota persona. L'únic que, essent el Fill etern de Déu, s'ha lliurat per tots nosaltres, perquè en ell tinguem la certesa de la vida per sempre, de l'eternitat feliç. Qui de veritat creu en ell no tastarà la mort eterna, no morirà mai més.

Marta va donar la resposta adequada, no se'n va anar vers teories apreses, sinó que es va llançar en mans de la confiança amb Jesús: *Sí, Senyor, jo crec que vos sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món*. Que aquesta sigui també la nostra resposta a la demanda de Jesús: un cor creient en Crist. Aquesta serà la darrera lliçó de Mn. Àngel Noguera. La darrera, però que és la de sempre en la vida de tot autèntic sacerdot de Crist. En la seva vida sacerdotal ell no volgué altra cosa que fer néixer en el cor de tota persona que el Senyor posava en el seu camí la flama de la fe en Crist. Això és l'únic que resta en el cor del sacerdot quan es presenta davant d'aquell que és el bon Pastor, l'únic Pastor de la seva Església. Tota altra realitat que no sigui adient amb això no se sosté davant Crist. Perquè nosaltres sacerdots de Crist sabem que al final de la vida escoltarem, talment Simó Pere, com Jesús ens demanarà si l'hem estimat i si hem pasturat les seves ovelles. La certesa de la misericòrdia i tot el que de bo recordem del nostre germà que ens ha deixat ens fan esperar que el Senyor l'haurà cridat amb aquelles paraules seves: *Molt bé, servent bo i fidel. Entra al goig del teu Senyor* (Mt 25,21).

Celebrem les exèquies en aquest temple i en aquesta casa on sant Josep és tan venerat i estimat. Que l'espòs de Maria li hagi estat protector en el moment de la mort, ell que és patró de la bona mort. I la celebració exequial és en el darrer dia del mes de maig, en la festa de la Visitació de Maria a la seva cosina Elisabet. Maria, amb el cant del Magníficat, s'hi manifesta com a profetessa de l'amor misericordiós de Déu. A ella, que com ningú experimentà la misericòrdia de Déu, li encomanem el nostre germà Mn. Àngel Noguera, amb la certesa que ella com a mare haurà tingut cura del qui sempre es va gloriar de ser fill seu. Que l'hagi acompanyat de la seva mà al tron del qui és el rostre de la Misericòrdia, Jesucrist; i que en ell hagi trobat el qui sempre es recorda del seu amor, l'amor que mai no s'esgota, l'amor infinit. Aquesta és la nostra pregària, aquesta és la nostra esperança. Amén.